

Kázeň z evanjelických Služieb Božích, 18. 2. 2025, 18.00, UT po Nedeli Deviatnik, Bratislava, Legionárska 6, ES: 636, 478, 439, čítaný text zo SZ: Žalm 40, 5 - 12

Matúš 21, 28 - 32: „²⁸ Ale čo sa vám zdá o tomto: Jeden človek mal dvoch synov. Pristúpil k prvému a povedal mu: Syn môj, chod' dnes pracovať na vinicu! ²⁹ On odpovedal: Dobre, pane! Ale nešiel. ³⁰ Potom prišiel k druhému a povedal mu to isté. A ten odpovedal: Nechce sa mi! Ale potom olútoval a išiel. ³¹ Ktorý z tých dvoch splnil vôľu otcovu? Odpovedali Mu: Ten druhý. Povedal im Ježiš: Veru vám hovorím, že colníci a neviestky predchádzajú vás do kráľovstva Božieho. ³² Lebo Ján prišiel so spravodlivosťou, a neverili ste mu, ale colníci a neviestky mu uverili. Vy však, hoci ste to videli, ani potom ste sa nekajali, aby ste mu uverili.“

Milí bratia a milé sestry!

Rád by som vám položil hádanku: Na kameni na okraji v rybníku boli tri žaby. Jedna z nich sa rozhodla skočiť. Koľko ich zostalo? Dve? Nie - tri, pretože **žaba sa len rozhodla skočiť, ale neskočila!**

Práve to sa deje v podobenstve o dvoch synoch, ktoré sme čítali. Otec žiada svoje deti, aby šli pracovať do vinice. Jeden z nich odpovie: „Dobre“, ale nešiel.

Jeho prvá reakcia je pravdepodobne úprimná. Rešpektuje svojho otca. Považuje za normálne ísť pracovať do rodinnej vinice, pretože ju jedného dňa zdedí. Spočiatku má naozaj v úmysle poslúchať svojho otca. Je to však ako s žabou v hádanke, keď na kameni zostali tri žaby, hoci jedna z nich zamýšľala skočiť. No neskočila!

Druhý syn otcovi povie: „Nechce sa mi.“ Pravdepodobne má dôvod, aby nešiel. Myslí si, že za vinicu je zodpovedný predovšetkým jeho otec. Nie že by syn nikdy nechcel pomôcť, ale **má svoj vlastný život. Možno má momentálne iné projekty, ktoré sú pre neho dôležitejšie alebo neznesú odklad.** Potom si to druhý syn rozmyslí a odíde do vinice. Prečo? Toto v Písme nie je vysvetlené. Možno sa zamyslel nad otcovou požiadavkou, a napriek vlastným plánom ju uznal za oprávnenú.

Podobenstvo by sa tu mohlo skončiť, no prichádza nečakaný záver: „**Veru vám hovorím, že colníci a neviestky predchádzajú vás do kráľovstva Božieho.**“ **Kolaboranti s okupantmi a prostitútky prídu do Božieho kráľovstva pred vami.** Je to prekvapujúce, keď Ježiš sa neobracia na tieto opovrhované skupiny ľudí, ale na tých, ktorí sa riadia Božím zákonom a snažia sa dodržiavať morálne a náboženské požiadavky.

Tento **evanjeliový príbeh je teda určený skôr nám.** Syn, ktorý nejde pracovať do Pánovej vinice, nie je - ako by sme sa mohli nazdávať - človekom, ktorý nie je Božím dieťaťom. Je obrazom zbožného, veriaceho človeka, v žití ktorého je však viac odhodlania ako praxe, však viac snov ako činov.

Podobenstvo o dvoch synoch je nepríjemné, lebo naznačuje: **Čo ak to budú tí druhí, ktorí sa dostanú do neba, a nie my? Čo ak tí, o ktorých si myslíme, že sú ďaleko od viery a nehodní Pána, sú Mu v skutočnosti bližšie ako my, ktorí sa pokladáme za oddaných kresťanov?** „Veru vám hovorím, že colníci a neviestky predchádzajú vás do kráľovstva Božieho.“

V skutočnosti nám toto podobenstvo kladie otázku: **Ktorý syn si ty/ja?** Ten, ktorý odpovedá: „Dobre, pane“, ale nešiel? Teda ten, ktorý si nekladie otázky. Ktorý je kresťanom, možno robí obdivuhodné skutky, pomáha druhým, občas chodí do kostola, nič podstatné mu nemožno vytknúť. Kto hovorí: „Dobre, pane!“ Áno, idem, no v skutočnosti nešiel. Pretože **on už problémy vyriešil. „Vie“, čo to je byť kresťanom. Avšak už nevidí Pánovu vinicu. Už nevidí, že táto vinica ešte nepriniesla ovocie, že potrebuje starostlivosť, že boj môže vyhrať len vtedy, ak na nej bude nepretržite pracovať celým srdcom a zo všetkých síl.**

Azda všetci poznáme Galileu. Povedal, že Zem obieha okolo Slnka, nie naopak. **Odvaha však nebola Galileovou silnou stránkou. Zaprel sám seba, svoju presvedčenie a zo strachu pred úradmi tvrdil, že Zem sa neotáča okolo svojej osi, hoci vedel, že sa**

otáča. Keplerovi odmietol požičať svoj teleskop z obavy, že Kepler bude mať tú česť, dokázať pravdu pred ním. Bez Galilea by veda nepokročila a my by sme boli rovnako tupí a bojzliví ako v 16. storočí. Bol to však Kepler, kto sa vzoprel všetkému nepriateľstvu a dal svetu novú víziu.

Prvý syn z podobenstva nám pripomína, že Pánova vinica ešte neprináša ovocie, že na nej treba stále pracovať. Nemôžeme sa uspokojiť s tým, čo robíme, aj keď je toho veľa. Boh sa nám stále prihovára. To, čo nám hovorí dnes, nie je to, čo nám povedal včera. **Musíme neustále uvažovať o tom, ako môžeme lepšie pracovať pre Jeho kráľovstvo,** k čomu nás teraz volá, čo nám hovorí: Príliš dlho ste zostali na svojich cestách. Chodte teraz do vinice a vložte novú energiu do služby mne.

Vnímame, že mnohí v cirkvi nie sú takí, akí by mali byť. Je na čom pracovať. No napokon tu je náš život, naše ciele, naše ambície, naše sny... Nič z toho samo o sebe nezabíja vieru, ale môže nás vzdialiť od Boha. Spôsobíť, že **viera sa stane len príležitostnou praxou, avšak už nie životnou silou, ktorá pomáha viniču dozrievať, teda Božiemu plánu rásť v nás a v tomto svete.**

Druhý syn v podobenstve sa vzbúri: „Nechce sa mi“ (ísť pracovať do vinice). Musíme si položiť otázku prečo? Ani nie tak pre neho, ale pre nás. Nemôžeme „hodiť kameňom“ po tom, kto má

svoje dôvody, aby odmeral, čo dáva Bohu. Život je zložitý. Je tu otázka času. Času venovaného zamestnaniu, aj času a energii venovaných rodine. Druhý syn, ktorý pôvodne odpovedá zamietavo, si to rozmyslí a ide do vinice. Prečo? Ani to nie je vysvetlené. Zrejme zámerne.

Nech už máme akékoľvek dôvody, prečo nepokračujeme vo viere alebo si myslíme, že robíme dosť, Pán nás žiada, aby sme sa zamysleli. Jeho láska nás vyzýva, aby sme sa pýtali a konali. Aj keď si myslíme, že náš vzťah s Bohom je v poriadku, je tu Božie slovo, ktoré nás stále vyzýva. Počúvajte ho a ako ten druhý syn sa vydajte na cestu, ktorá vás vedie do Pánovej vinice.

Hoci nie v tomto podobenstve, **Biblia spomína ešte jedného Syna - Ježiša. O ňom platí: „Rád splním Tvoju vôľu, Bože môj, a Tvoj zákon v hĺbke srdca nosím“** (Ž 40, 9). **On nám „dal príklad, aby sme nasledovali Jeho šľapaje“** (1Pt 2, 21).

Našou najväčšou odmenou bude darovaná istota, o ktorej píše apoštol Pavel: *„Kto nás odlúči od lásky Kristovej? ... ani smrť, ani život, ani anjeli, ani kniežatstvá, ani prítomnosť, ani budúcnosť, ani mocnosti, ani vysokosť, ani hĺbokosť, ani nijaké iné stvorenstvá nemôžu nás odlúčiť od lásky Božej, ktorá je v Kristovi Ježišovi, našom Pánovi“* (R 8, 35 . 38 - 39). Amen.